

[Ninn-Hansen.]

give en orientering, således at Christiansborg kan være det, som man ønsker: et centrum for de aktuelle begivenheder.

Nu kan man selvfølgelig sige, at tingets egne medlemmer kan drage spørgsmålene frem i spørgetiden, og det bliver jo også gjort; men den form, spørgetiden har, er jo ikke på alle måder tilfredsstillende. Det er i hvert fald meget svært at få en sag tilstrækkeligt belyst, at få den undersøgt til bunds, hvis en minister ikke ønsker at medvirke til det, ønsker at undgå en nærmere uddybning — og jeg har indtryk af, at der er mange ministre, som ønsker at undgå dette. Hvis man havde lidt mere smidige bestemmelser, kunne man komme ud over det.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på den måde, hvorpå spørgetiden foregår i det engelske parlament; dér har man langt mere levende spørgetid, end vi har det her i det høje ting, idet også andre end spørgeren kan gribe ind i debatten, så man kan få hele sagen belyst. Den nuværende praksis med spørgetid har, så vidt jeg husker, virket i ti år. Jeg synes, der er meget, der tyder på, at man på dette punkt også bør gennemføre en revision, ligesom man kunne gøre det på andre måder, for at få mere friskhed ind i debatten på Christiansborg, så det i højere grad blev sådan, at de spørgsmål, der interesserede befolkningen, blev debatteret herinde, så befolkningen ikke får det indtryk, at man med vilje lukker af for dens interesser, men så man tværtimod kunne give et indtryk af, at man på alle punkter ville skabe kontakt til offentligheden.

Ragnhild Andersen: I åbningstalen udtalte den højtærede stats- og udenrigsminister, at regeringen ønskede arbejdet i sygeforsikringskommissionen fremskyndet. Da spørgsmålet om en forbedret sygeforsikring for alle har befolkningens store interesse, vil jeg gerne opfordre den højtærede socialminister til at udtale sig om, hvordan det går med kommissionens arbejde, og hvornår man kan vente betænkning derfra. Der er nu gået et år, siden mit parti her i tinget rejste spørgsmålet om det ønskelige i, at kommissionen fremskyndede og afsluttede sit

arbejde, og jeg forstod på regeringen, at den delte dette ønske. Da vi siden faktisk intet har hørt om kommissionens virksomhed, finder jeg det rigtigt at efterlyse, hvad der sker eller ikke sker, og om vi kan regne med en betænkning i den nærmeste fremtid.

Da folketinget i marts måned i år behandlede visse ændringer i lov om offentlig forsorg, fremførte jeg på min gruppes vegne visse ønsker og forslag vedrørende lovgivningen for enker og enlige mødre, især vedrørende bestemmelsen i § 282, der jo er af nyere dato. Jeg spurgte ved denne lejlighed daværende socialminister Strøm, om han ikke ville finde det rimeligt, at der for enker og enlige mødre blev indrettet særlige kontorer i forbindelse med socialkontorerne for at fremme den bedst mulige administration af lovens nye bestemmelse om overgangshjælp, uddannelseshjælp og underholdshjælp til vanskeligt stillede enker og enlige mødre. Den daværende minister svarede, at regeringen var rede til at se på problemet. Jeg håber nu, at regeringen eller socialministeriet har set på spørgsmålet, og vil gerne vide, hvad der er kommet ud af overvejelserne.

I det hele taget finder jeg, at det vil være af interesse for folketinget at få oplyst, hvordan det i praksis går med bestemmelserne i § 282 i lov om offentlig forsorg om hjælp til enker og enlige mødre. Reglen har nu virket i 2 år, visse af bestemmelserne har kun virket en kortere tid, nemlig fra den dag folkepensionen trådte i kraft. Efter alt at dømme og efter de erfaringer, som man gør ude i marken, ser det ud til, at de grænser, loven afstikker for hjælp til enker og de enlige mødre, er for snævre.

Loven siger f. eks., at man skal være i trang for som enke at kunne få overgangshjælp, og det ville være rart at vide, om det betyder, at en enke med børn skal være helt på bar bund, før hun ifølge loven kan få overgangshjælp. Det er jo ofte sådan, at en enke får en vis mindre livsforsikring udbetalt ved mandens død, eller at der bliver udbetalt en vis efterløn, og spørgsmålet er da: kan en sådan enke med børn ikke alligevel gå til socialkontoret og forvente hjælp i henhold til bestemmelsen om overgangshjælp? Det er et spørgsmål, der utvivlsomt vil interessere alle mødre, som ikke er